

บทที่ 5

บทสรุป

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาระบบและสัทลักษณะวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นอำเภอเมือง นครปฐมทั้งหมด 23 คำบล โดยสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาคำบลละ 1 คน ในการวิเคราะห์นั้น ใช้วิธีการวิเคราะห์ 2 วิธีด้วยกัน คือ วิเคราะห์โดยการฟัง และวิเคราะห์ด้วยเครื่อง DSP Sona-Graph Model 5500 การวิเคราะห์ด้วยเครื่องนั้นผู้วิจัยเลือกคำจำนวน 5 คำที่ปรากฏกับเสียงบ่อยสำคัญ ซึ่งได้แก่เสียงย่อยที่มีอัตราการปรากฏสูงสุดของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์มาวิเคราะห์ การสรุปผลการวิเคราะห์นั้นใช้ผลการวิเคราะห์จากการฟังเป็นหลัก และนำผลการวิเคราะห์จากเครื่องดังกล่าวมาสนับสนุนผลจากการฟังอีกชั้นหนึ่ง

ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยเครื่อง ไม่ได้สนับสนุนผลการวิเคราะห์จากการฟังถึง 100 เปอร์เซ็นต์ กล่าวคือ ว.1-ว.4 ที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยเครื่อง มีสัทลักษณะการขึ้น-ตก และจุดเริ่ม-จุดตก ใกล้เคียงกับว.1-ว.4 ที่ได้จากการวิเคราะห์โดยการฟังมาก แต่สำหรับว.5 ผลการวิเคราะห์ด้วยเครื่อง ไม่สนับสนุนผลการวิเคราะห์โดยการฟัง ทั้งในแง่ของสัทลักษณะการขึ้น-ตก และจุดเริ่ม-จุดตก เนื่องจาก ว.5 ของผลจากการฟังได้เป็น "ต่ำ-ระดับ-ขึ้น" แต่ ว.5 ของผลจากเครื่องได้เป็น "กลาง-ตก-ขึ้น"

ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นอำเภอเมืองนครปฐม ประกอบด้วย หน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 5 หน่วยเสียง ดังนี้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1	วรรณยุกต์กลาง-ระดับ
หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2	วรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ตก
หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3	วรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ระดับ-ตก
หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4	วรรณยุกต์กลาง-ขึ้น
หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5	วรรณยุกต์ต่ำ-ระดับ-ขึ้น

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ มีจำนวนเสียงย่อยแตกต่างกันไป
หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีเสียงย่อยมากที่สุด คือ ๖.๕ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มี
เสียงย่อยน้อยที่สุด คือ ๖.๑ ดังนี้คือ

๖.๑ มี ๔ เสียงย่อย ได้แก่	[33]	[334]	[343]	[32]							
๖.๒ มี ๖ เสียงย่อย ได้แก่	[43]	[42]	[32]	[21]	[221]*	[31]*					
๖.๓ มี ๘ เสียงย่อย ได้แก่	[443]	[442]	[441]	[443?]	[441?]	[455]	[455?]	[445]*			
๖.๔ มี ๖ เสียงย่อย ได้แก่	[334]	[334?]	[35]	[35?]	[45]*	[34]*					
๖.๕ มี ๑๑ เสียงย่อย ได้แก่	[15]	[115]	[225]	[215]	[325]	[412]	[423]	[425]	[51]	[52]	[523]

ในการนำเสนอส่วนที่เป็นผลการวิเคราะห์ คือ บทที่ ๓ นั้นผู้วิจัย
ใช้วิธีบรรยายระบบและสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ ก่อน
จากนั้นจึงนำผลในขั้นดังกล่าวนี้มาสรุปหาระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นอำเภอเมือง
นครปฐม โดยพิจารณาให้เสียงย่อยที่มีอัตราการปรากฏสูงสุด เป็นเสียงย่อยสำคัญ
ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำผลสรุปที่ได้มาจัดกลุ่มภาษาถิ่นย่อย
ถิ่นต่างๆ

สำหรับวิธีการในการวิเคราะห์และแบ่งกลุ่มภาษาถิ่นย่อยทุกขั้นตอน
ในงานวิจัยนี้กล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

๑. นำผลวิเคราะห์สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ มาคำนวณหาค่า
ร้อยละของการปรากฏของเสียงย่อยต่างๆ โดยแสดงในตาราง ทั้งนี้จะแสดงเฉพาะ
เสียงย่อยที่มีอัตราการปรากฏเกินร้อยละ ๕ ขึ้นไปเท่านั้น ผู้วิจัยใช้วิธีดังกล่าวนี้
คำนวณค่าร้อยละของเสียงย่อยของทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทุกตำบล โดยแยก
แสดงตารางละ ๑ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และแยกพิจารณาระหว่างพยางค์เป็น
พยางค์ตายสระเสียงยาวและพยางค์ตายสระเสียงสั้น

หมายเหตุ เสียงย่อยที่มี "*" หมายถึง เสียงย่อยที่ปรากฏกับคำพยางค์ตายเท่า
นั้น

2. พิจารณาตารางที่ได้จากขั้นตอนในข้อ 1. ที่ละตาราง โดยเลือกเสียงย้อย ที่มีอัตราการปรากฏสูงสุด เป็นเสียงย้อยสำคัญของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของแต่ละคำยล

3. กำหนดเกณฑ์ขึ้น เพื่อใช้ในการแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์โดยพิจารณาจากข้อมูลทั้งหมด 3 เกณฑ์ ได้แก่ เกณฑ์ที่ 1 เกณฑ์การปรากฏสูงสุด เกณฑ์ที่ 2 เกณฑ์การปรากฏร่วม และเกณฑ์ที่ 3 เกณฑ์การปรากฏ-ไม่ปรากฏ โดยพิจารณาหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตั้งแต่ 1-5 พร้อมกันตามเกณฑ์ที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ โดยแสดงทีละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ และแยกพิจารณาตามประเภทของพยางค์ ได้แก่ พยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น จากนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์ดังกล่าวมาพิจารณาร่วมกันทั้ง 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เพื่อแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อย

4. ผลจากการพิจารณาตามวิธีการดังกล่าวนี้ พบว่า ภาษาถิ่นย่อยในบริเวณที่ศึกษาสามารถแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยได้ถึง 7 แบบด้วยกัน ได้แก่

แบบที่ 1 แบ่งภาษาถิ่นย่อยโดยใช้เกณฑ์ที่ 1 ได้เป็น 18 ถิ่นย่อย (ดู ภาพที่ 57 หน้า 122)

แบบที่ 2 แบ่งภาษาถิ่นย่อยโดยใช้เกณฑ์ที่ 2 แบบที่ 1 ได้เป็น 23 ถิ่นย่อย (ดู ภาพที่ 58 หน้า 123)

แบบที่ 3 แบ่งภาษาถิ่นย่อยโดยใช้เกณฑ์ที่ 2 แบบที่ 2 ได้เป็น 23 ถิ่นย่อย (ดู ภาพที่ 59 หน้า 124)

แบบที่ 4 แบ่งภาษาถิ่นย่อยโดยใช้เกณฑ์ที่ 2 แบบที่ 3 ได้เป็น 13 ถิ่นย่อย (ดู ภาพที่ 60 หน้า 125)

แบบที่ 5 แบ่งภาษาถิ่นย่อยโดยใช้เกณฑ์ที่ 3 แบบที่ 1 ได้เป็น 13 ถิ่นย่อย (ดู ภาพที่ 61 หน้า 126)

แบบที่ 6 แบ่งภาษาถิ่นย่อยโดยใช้เกณฑ์ที่ 3 แบบที่ 2 ได้เป็น 15 ถิ่นย่อย (ดู ภาพที่ 62 หน้า 127)

แบบที่ 7 แบ่งภาษาถิ่นย่อยโดยใช้เกณฑ์ที่ 3 แบบที่ 3 ได้เป็น 13 ถิ่นย่อย (ดู ภาพที่ 63 หน้า 128)

จะสังเกตได้ว่า ไม่ว่าจะพิจารณาโดยเกณฑ์ใดก็จะได้ภาษาถิ่นย่อยจำนวนมากตั้งแต่ 13 ถึง 23 ถิ่นย่อย ซึ่งผู้วิจัยแสดงผลในการแบ่งเขตดังกล่าวนี้ไว้ในแผนที่ภาษาแล้ว (ดู ภาพที่ 57-63)

5.2 อภิปรายผล

(1) จากการศึกษาวิจัยระบบวรรณยุกต์ และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นนครปฐม ที่พูดในบริเวณอำเภอเมืองนครปฐม ผู้วิจัยพบว่า ภาษาที่ใช้พูดอยู่ในบริเวณอำเภอเมืองมีการแปรของภาษา โดยเฉพาะเรื่องวรรณยุกต์อย่างน่าสนใจมาก ในความคิดของคนทั่ว ๆ ไป เนื่องจากเขตอำเภอเมืองเป็นจุดศูนย์กลางของท้องถิ่น ซึ่งจะมีคนมากหน้าหลายตามาคิดต่อเข้า-ออกอยู่เสมอ ภาษาในเขตอำเภอเมืองน่าจะไม่มีสำเนียงท้องถิ่นเหลืออยู่อีกแล้ว เนื่องจากได้มีโอกาสสัมผัสกับภาษาต่างถิ่นบ่อยๆ ภาษาที่มีอิทธิพลต่อภาษาท้องถิ่นต่าง ๆ มากที่สุด ได้แก่ ภาษาไทยมาตรฐาน หรือภาษาไทยกรุงเทพฯ นั้นเอง ซึ่งเป็นภาษาที่บังคับให้อยู่ในโรงเรียนทุกแห่งทั่วประเทศ เด็กรุ่นใหม่มักจะคุ้นเคยกับภาษาไทยมาตรฐาน จนทำให้ความถี่ในการใช้ภาษาท้องถิ่นของตนลดลงหรือเลิกใช้ไปเสียก็เป็นได้ ทำให้สำเนียงภาษาท้องถิ่นจึงค่อย ๆ เลือนหายไป แต่การศึกษาในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยได้รับคำตอบซึ่งอาจจะเรียกได้ว่า เป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนว่าภายในบริเวณอำเภอเมือง ยังคงมีสำเนียงท้องถิ่นใช้อยู่ในอัตราสูงมากทีเดียว เนื่องจากผลการศึกษาพบว่า ในตำบลต่าง ๆ ในเขตอำเภอเมืองนครปฐมนั้น ยังคงมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวทางภาษาอยู่แทบทุกตำบล จากการสอบถามและสัมภาษณ์เจ้าของภาษาทราบว่าเจ้าของภาษาแต่ละถิ่น สามารถสำเนียงรู้ได้ว่าภาษาที่ไดยินนั้นเป็นภาษาถิ่นเดียวกับภาษาของตนหรือไม่ สำเนียงท้องถิ่นในบริเวณอำเภอเมืองนครปฐมเท่าที่ศึกษามาแล้วนั้น พบว่ามีไม่น้อยกว่า 5 สำเนียงหรือ 5 ถิ่นย่อยในอำเภอเมืองของจังหวัดอื่น ๆ ก็น่าจะมีลักษณะการแปรของภาษาที่น่าสนใจด้วยเช่นเดียวกัน

(2) เหตุผลต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้อ (1) นั้นย่อมยืนยันให้เห็นได้ว่าภายในบริเวณอำเภอเมือง นั้นมีการแปรที่หลากหลายมาก และเป็นการแปรที่มีลักษณะบ่งความต่างเฉพาะถิ่น การแปรลักษณะหนึ่งที่พบในเขตบริเวณอำเภอเมืองนี้ คือ การแปรของวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นนครปฐม ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐาน หรือภาษาไทยกรุงเทพฯ แต่พบเพียงส่วนน้อยเท่านั้น และไม่พบแบบที่แปรทั้งระบบ กล่าวคือ พบว่าบางหน่วยเสียงวรรณยุกต์ก็ยังคงมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของภาษาไทยถิ่นนครปฐมอยู่ เช่น ว.1

[32] 2.2 [42] 2.3 [455] 2.4 [34] และ 2.5 [325],[51] ลักษณะใด
ลักษณะหนึ่งหรือมากกว่า 1 ลักษณะ

ความต่างระหว่างถิ่นไม่ได้จำกัดอยู่แค่ระดับอำเภอ กล่าวคือสำเนียง
ท้องถิ่นของอำเภอหนึ่ง มีผู้วิจัยพบว่ามีความต่างกับสำเนียงท้องถิ่นของอีกอำเภอ
หนึ่ง ดังที่มีผู้วิจัยหลายท่านได้ศึกษาไว้แล้ว (ดูบททวนวรรณกรรม ในบทที่ 1
หน้า 10) และในอำเภอหนึ่งๆ ยังพบว่ามีการแปรของภาษาปรากฏเช่นกัน ซึ่งเห็น
ได้ชัดเจนจากผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ว่า ความต่างระหว่างถิ่นปรากฏในระดับ
ย่อยลงมาจากระดับอำเภออีก คือ ความต่างระหว่างภาษาถิ่นย่อยที่ใช้อยู่ในตำบล
ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ภายในอำเภอเดียวกัน ดังเช่น ในอำเภอเมืองนครปฐมมีภาษาถิ่น
ย่อยปรากฏใช้อยู่ไม่น้อยกว่า 5 ถิ่นย่อยด้วยกัน (ดู หัวข้อ 4.3) ผลการวิจัย
ดังกล่าว ย่อมเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นแล้วว่า การแปรของภาษาถิ่นย่อย
สำเนียงต่าง ๆ มีตั้งแต่ในระดับอำเภอลงมาถึงระดับตำบล และจากการที่ได้
สัมภาษณ์ ชักถามผู้พูดภาษาในท้องถิ่นต่าง ๆ มาแล้วนั้น ผู้วิจัยได้ข้อสันนิษฐานที่
น่าสนใจมากเพิ่มขึ้นมาอีกประการหนึ่งคือ ความต่างระหว่างถิ่นนั้นพบได้ในระดับ
หมู่บ้านด้วย เนื่องจากเจ้าของภาษาสามารถจำแนกได้ว่าภาษาที่ไต่ยีนนั้น แม้ว่าจะ
เป็นภาษาไทยถิ่นนครปฐมเหมือนกัน แต่ภาษาดังกล่าวใช้หรือไม่ใช้ภาษาเดียวกัน
กับภาษาถิ่นของตน ซึ่งผู้วิจัยได้ลองทดสอบโดยให้ผู้บอกภาษาฟังเทปสำเนียงจาก
หมู่บ้านอื่น แล้วถามว่าทราบหรือไม่ว่าเขาพูดสำเนียงที่ไหน และเป็นสำเนียงเดียว
กับสำเนียงพูดของผู้บอกภาษาคนนั้นหรือไม่ ผลปรากฏว่าผู้บอกภาษาดังกล่าว
สามารถบอกได้ว่าเป็นภาษาถิ่นอื่น และระบุได้ด้วยว่าเป็นถิ่นไหน

เรื่องของความต่างระหว่างภาษาถิ่นย่อยในระดับหมู่บ้านนี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจ
และน่าศึกษามาก แต่เนื่องจากอยู่นอกเหนือขอบเขตของงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึง
คิดว่าน่าจะ ได้มีผู้ศึกษาและค้นคว้าต่อไป

(3) ผลการศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นอำเภอเมืองนครปฐม โดยใช้คำ
พยางค์เดียวเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ผู้วิจัยคิดว่ายังไม่สามารถให้ผลสรุปที่แน่นอนได้
เพราะจากการวิเคราะห์โดยการฟังเทปข้อมูลนั้น พบว่าการพูดคำเดียวกับคำ
ต่อเนื่องนั้นวรรณยุกต์มีลักษณะต่างกันมาก เช่น 2.5 เมื่อพูดคำเดียวจะเป็นเสียง
[115] แต่เมื่อพูดต่อเนื่องจะเป็น [51] หรือ [325] 2.3 เมื่อพูดคำเดียวจะเป็น
เสียง [441] แต่เมื่อพูดต่อเนื่องจะเป็น [455] 2.4 เมื่อพูดคำเดียวจะเป็นเสียง

[35] แต่เมื่อพูดต่อเนื่องจะเป็นเสียง [44] หรือ [33] ดังนี้เป็นต้น ฉะนั้นถ้าจะให้ได้ข้อสรุปที่สมบูรณ์และครอบคลุมยิ่งขึ้น ผู้วิจัยคิดว่าควรต้องมีการศึกษาโดยใช้ข้อมูลทั้งคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และถ้อยคำต่อเนื่องด้วย

(4) ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบว่าตำบลต่างๆ ทั้ง 23 ตำบลต่างก็มีวรรณยุกต์ที่แตกต่างกันออกไป ไม่สามารถจำแนกภาษาถิ่นย่อยออกเป็นบริเวณที่เกาะกลุ่มกันได้เลย ซึ่งผลที่ได้ดังกล่าวนี้อาจมีผู้ท้วงติงว่าผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพียงตำบลละ 1 คนเท่านั้น ดังนั้นความต่างนี้จึงอาจเป็นเรื่องของภาษาบุคคล (idiolect) ในเรื่องนี้ผู้วิจัยก็ยอมรับว่าอาจเป็นไปได้ แต่อย่างไรก็ดี ในการคัดเลือกผู้บอกภาษาผู้วิจัยก็พยายามคัดเลือกคนที่พูดภาษาของท้องถิ่นนั้นโดยไม่เปลี่ยนแปลง โดยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษาไว้

(5) ผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ แตกต่างจากของยาใจ (2531) กล่าวคือ ผู้วิจัยนำเสนอผลในลักษณะที่แสดงความหลากหลายของภาษาถิ่นย่อยต่าง ๆ ในบริเวณที่ศึกษา โดยแต่ละตำบลก็จะมีวรรณยุกต์เป็นลักษณะเฉพาะของตัวเอง ไม่มีการเกาะกลุ่มกันอย่างสวยงาม ต่างกับงานของยาใจ (2531) ซึ่งนำเสนอผลในลักษณะแบ่งแยกภาษาถิ่นย่อยออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน ที่เป็นเช่นนี้เพราะยาใจใช้เกณฑ์ที่ไม่สม่ำเสมอในการจัดกลุ่มเนื่องจากเป็นเจ้าของภาษาคนหนึ่ง จึงใช้ความรู้ของเจ้าของภาษาในการเลือกเกณฑ์บางเกณฑ์มาใช้ตัดสินแบ่งเขตภาษาในบางกรณี ซึ่งต่างกับผู้วิจัยที่ศึกษาในฐานะเป็นคนนอกถิ่น จึงใช้เกณฑ์ทุกเกณฑ์โดยไม่มีการเลือกในการพิจารณาจัดกลุ่ม ไม่ว่าจะป็นกรณีใด ปัญหาที่เกิดขึ้นคือการศึกษาแบบใดเป็นแบบที่ใกล้เคียงกับลักษณะการแปรของภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากันในเรื่องนี้ น่าจะมีการศึกษาเพิ่มเติมขึ้นในอนาคต

(6) ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นอำเภอเมืองนครปฐม ที่ศึกษาโดยใช้เครื่อง DSP Sona-Graph Model 5500 นั้นให้ผลการวิเคราะห์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับพิสัยระดับเสียงและการจัดกลุ่มแบ่งถิ่นภาษาย่อยมากพอสมควร แต่ผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับการผลการวิเคราะห์โดยการฟังทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องที่จะต้องมีการวิจัยกันอย่างลึกซึ้งต่อไป

จากตารางที่แสดงอยู่ท้าย ภาคผนวก ง ซึ่งแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับพิสัยของเสียง (Voice Range) ซึ่งมีหน่วยเป็นเฮิรตซ์ (Hertz) แสดงค่าต่ำสุด-สูง

สุด ค่ากลาง และช่วงพิสัยของเสียง จากจุดเก็บข้อมูลทั้ง 23 จุด เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงความต่างระดับพิสัยของเสียงภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ที่ใช้พูดอยู่ในบริเวณอำเภอเมืองนครปฐม ซึ่งจะสังเกตได้ว่าจุดเริ่มต้น จุดจบ และช่วงพิสัยของเสียง จากภาษาถิ่นย่อยทั้ง 23 ถิ่นนั้น มีความแตกต่างกันไป บางถิ่นมีจุดเริ่มต้นที่ต่ำมาก คือ 80 Hz แต่บางถิ่นมีจุดเริ่มต้นที่สูงมากคือ 120 Hz และบางถิ่นมีจุดสิ้นสุดที่ต่ำมาก คือ 120 Hz แต่บางถิ่นมีจุดสิ้นสุดที่สูงมาก คือ 190 Hz ส่วนช่วงกว้างของพิสัยก็มีตั้งแต่ 30 Hz จนกระทั่งถึง 80 Hz ซึ่งนับว่าเป็นช่วงที่มีความต่างกันมากทีเดียว ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดดังที่ได้กล่าวมานี้ ผู้วิจัยคาดคะเนจะเป็นความต่างที่มีนัยสำคัญ ที่อาจช่วยในการจัดกลุ่มภาษาถิ่นย่อยได้ แต่ที่ผู้วิจัยไม่ได้นำมาพิจารณาในงานวิจัยนี้ เป็นเพราะในการเก็บข้อมูลมาศึกษานั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพียงตำบลละ 1 คนเท่านั้น ทำให้ความต่างในเรื่องพิสัยของเสียงอาจเนื่องมาจากความต่างระหว่างบุคคล แต่ก็สังเกตได้ว่าในระหว่างเก็บข้อมูลนั้น พิสัยของเสียงน่าจะเกี่ยวข้องกับการพิจารณาระบบและสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ด้วย จึงน่าจะทำการศึกษาและวิจัยกันในรายละเอียดต่อไป

(7) จากการที่ผู้วิจัย ได้ลองศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางประวัติศาสตร์เพื่อค้นหาการตั้งหลักแหล่งหรือการตั้งภูมิลำเนาของชาวจังหวัดนครปฐม ผู้วิจัยพบว่า การสืบค้นทางประวัติศาสตร์ในเรื่องต่าง ๆ เช่น เรื่องการแบ่งเขตการปกครองในสมัยก่อนเมื่อเปรียบเทียบกับ ปัจจุบันสามารถทำให้เราทราบได้ว่าทำไมภาษาที่ใช้พูดอยู่ในจังหวัดนั้นจึงคล้ายหรือเหมือนกับภาษาที่ใช้พูดอยู่ในจังหวัดใกล้เคียง และแตกต่างจากจังหวัดใกล้เคียงบางจังหวัด ผู้วิจัยพบว่า การแบ่งเขตมณฑลในสมัยก่อนมีความสำคัญมากในเรื่องนี้ จากการศึกษพบว่าลำเนียงบางสำเนียงของนครปฐม (ต.มาบแต และต.ทุ่งน้อย) ยังคงมีลักษณะเหมือนสุพรรณบุรี อาทิ เสียงย่อย [32] ใน ว.1 พบในหลายๆ ถิ่นย่อยของอำเภอเมืองนครปฐม ซึ่งเสียงวรรณยุกต์ [32] นี้ ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีจัดว่าเป็นอีกหน่วยเสียงวรรณยุกต์หนึ่ง คือ 2.6 (อ้างจาก ม.ร.ว.กัลยา ดิงศรัทที : 2533) แต่เมื่อพิจารณาสำเนียงของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีซึ่งอยู่ใกล้กับนครปฐมเช่นกัน จะเห็นว่าสำเนียงไม่ใกล้เคียงกันเลย กรณีดังกล่าวนี้สามารถอธิบายได้เพราะจังหวัดนครปฐมกับจังหวัด

สุพรรณบุรีเคยรวมอยู่ในมณฑลเดียวกันมาก่อน เพิ่งจะมาแยกอาณาเขตกันในตอนหลัง คือในราวสมัยรัชกาลที่ 6 นี้เอง

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรทำการศึกษาาระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นนครปฐม ให้ทั่วทั้งจังหวัดทั้งในระดับอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน เพื่อศึกษาลักษณะการแปรของเสียงวรรณยุกต์ในระดับต่าง ๆ ให้ครอบคลุม

2. ควรทำการศึกษาโดยใช้ทั้งคำพยางค์เดี่ยว คำสองพยางค์และถ้อยคำต่อเนื่อง

3. ควรศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในกล่อง A ในภาษาไทยถิ่นนครปฐมให้มากยิ่งขึ้นเพื่อยืนยันให้แน่นอนว่าในกล่องวรรณยุกต์ A นั้นมีการแยก (Split) ระหว่าง A_{2,3} กับ A₄ หรือไม่

4. การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาโดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจุดละ 1 คนเท่านั้น เนื่องจากข้อจำกัดเรื่องเวลา โดยถือว่าข้อมูลที่น่าเชื่อถือครั้งนี้เป็นตัวแทนของภาษาในบริเวณที่ศึกษา และได้ใช้ข้อมูลนี้เป็นหลักฐานในการสรุปผลในงานวิจัย ผู้วิจัยคิดว่าในอนาคตถ้ามีผู้สนใจศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกลาง บริเวณที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาไปแล้วนี้ น่าจะได้มีการเก็บข้อมูลภาษาจากผู้บอกภาษาในแต่ละจุดมากกว่า 1 คนขึ้นไป เพื่อนำผลสรุปที่ได้มาเปรียบเทียบกับผลสรุปในงานวิจัยนี้

5. ความสั้น-ยาวของเสียงสระในภาษาไทยถิ่นนครปฐมเป็นลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป ผู้วิจัยพบว่าภาษาไทยถิ่นนครปฐมมีการใช้เสียงสระสั้น-ยาวในคำจำนวนหนึ่งแตกต่างจากในภาษาไทยกรุงเทพฯ จึงน่าจะมีการศึกษาว่าการแปรของเสียงสระดังกล่าว สามารถใช้เป็นสัทลักษณะบ่งความต่างระหว่างถิ่นได้หรือไม่

6. ความต่างเรื่องคำศัพท์บางคำในภาษาไทยถิ่นนครปฐม เท่าที่พบมีอยู่จำนวนไม่น้อยที่ใช้ต่างไปจากภาษาไทยกรุงเทพฯ จึงน่าจะได้มีการศึกษาเรื่องศัพท์ในภาษาไทยถิ่นนครปฐมนี้ต่อไป

7. ในเรื่องพิสัยของเสียงนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะได้มีการศึกษาในรายละเอียดให้มากยิ่งขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่าค่าต่างๆ ที่ได้จากพิสัยนั้นสามารถนำไปใช้ในการจัดกลุ่มภาษาถิ่นย่อยได้หรือไม่.